

„Közel, s Távol”

II.

*Az Eötvös Collegium Orientalisztika Műhely
éves konferenciájának előadásaiból*

2012

„Közel, s Távol” II.

*Az Eötvös Collegium Orientalisztika Műhely
éves konferenciájának előadásaiból*

2012

The logo features a grey speech bubble containing the word 'ÚJ' in white, followed by 'SZÉCHENYI TERV' in a bold, grey, sans-serif font.

Nemzeti Fejlesztési Ügynökség
www.ujszechenyiterv.gov.hu
06 40 638 638

A projektek az Európai Unió
támogatásával valósulnak meg.

TÁMOP-4.2.2/B-10/1-2010-0030 „Önálló lépések a tudomány területén”

Eötvös Collegium

Budapest, 2012

Felélős kiadó: Dr. Horváth László, az ELTE Eötvös Collegium igazgatója

Szerkesztő: Takó Ferenc

Korrektúra: Doma Petra, Jámbor Aliz Laura, Kövi Franciska,

Sándor Angelika, Takó Ferenc

Copyright © Eötvös Collegium 2012

Minden jog fenntartva!

Nyomdai kivitel: Komáromi Nyomda és Kiadó Kft.

Felélős vezető: Kovács Jánosné ügyvezető igazgató

ISBN: 978-963-89596-1-4

Sinka Zsófia

Távoli Szépségek Kisaengek

A Chosón-dinasztia alatt (1392–1910) volt egy női osztály, akiknek az volt a végzetük, hogy vonzóak és megdöbbentőek legyenek. A kisaengek (기생), avagy „képzett nők”, „a virágok, akik értik a beszédet”, fiatalon lettek kiválasztva, leginkább a szépségük nyomán. Aktív képzést kaptak verselésből, zenéből, művészetekből és táncból, rendkívül művelt kurtizánokká váltak. Az oktatás, amelyben részesültek, elérhetetlen volt a „rendes” koreai nő számára, aki a férfi támasza volt, és akit arra neveltek, hogy szófogadó, csendes feleség legyen. Egy tökéletesen viselkedő feleség ritkán volt látható a férje nélkül, nem szólíthatott meg férfiakat a családtagokon kívül – egy szolgálóhoz kellett beszélnie, aki kézbesítette a szavakat –, csupán arra volt elegendő tudása, hogy a ház körüli tevékenységeket ellássa. Nem lehetett féltékeny, még ha a férje az egész éjszakát kurtizánok közt töltötte is. Lényegében az árnyékban élt. Ehhez viszonyítva, a kisaengek szabadon, változatos életet éltek.

A kisaengek eredete

Több teória is létezik a kisaengek eredetére. Az egyik a Shilla királyság idejére vezeti vissza őket, és a wonhwákkal (원화) hozza kapcsolatba, akik a későbbi hwarangok (화랑) női elődei voltak. Ezt illetően azonban van egy lényegi különbség: a wonhwákat az arisztokraták közül választották ki, míg a kisaengek mindig a legalacsonyabb társadalmi osztályból származtak. Emiatt ez a nézet kevés helyeslőre talált.

A másik teória a korai Koryö-dinasztia idejére helyezi a kisaengek megjelenését. Még a Három Királyság kora idején, Paekchéből tömeges megmozdulások vették kezdetüket, és sok ember vándorolni kezdett Korea-szerte. Az első Koryö király, Taejo ezeket a vándorlókat fenyegetésnek tekintette az ország stabilitására

nézve. Ezért elrendelte elfogatásukat és a kormány szolgálainak kiáltatta ki őket. Nincs azonban rögzített feljegyzés arra vonatkozóan, hogy e vándorlók közül került volna ki az első kisaeng.

Egy harmadik teória szerint a mudangok (무당) – koreai sámánasszonyok – és a kisaengek közt van kapcsolat. A mudangok szerepe is örökletes volt, és a társadalom alacsonyabb rétegeibe tartoztak ők is. Ritkán azonban megeseett, hogy magasabb rangú családokba sikerült beházasodniuk. Az ilyen sámánasszonyok lányai vagy megfelelő képzést követően továbbvitték anyjuk „foglalkozását”, vagy koreai ivóházakban lettek felszolgálólányok.

Történetük

A kisaengek néha feltűnnek könyvekben, lejegyzésekben, mint a Koryösa vagy a Chosön Wangjo Sillok. Ezeken kívül még a kései Chosön-kori anekdotikus történetekben említik meg őket, illetve a Silhak mozgalom néhány gondolkodója, mint Yi Ik vagy Dasan írt róluk, elemezve helyüket a társadalomban. Manapság azonban kevés figyelmet fordítanak rájuk, vagy egyáltalán nem is foglalkoznak velük, így például Lee Kibaek *New History of Korea* című írásában semmiféle utalás nincs a kisaengekre.

1) Koryö-dinasztia (935–1392)

Eltekintve attól a ténytől, hogy még nem lehet pontosan tudni, honnan is jöttek a kisaengek, először a Koryö-dinasztia alatt alakult belőlük társadalmi réteg, és szereztek hírnevet maguknak. Az első említés a korai 11. századból származik. Abban az időben még főként a kézművességben, a zenében és az orvoslásban voltak érdekeltek, mivel ekkor az udvar közelében élő nők töltötték be azt a szerepet, amelyet később a kisaengek.

A kisaeng osztály növekedése következtében Myöngchong király uralkodása alatt az állam elkezdett feljegyzéseket, úgynevezett gijökokat (기록), vezetni a különböző körzetekben élő kisaengekről. Erre az időszakra esett az is, hogy az udvar első ízben próbált meg oktatási intézményt létrehozni számukra. Ezeket az akadémiákat gyobangnak (교방) nevezték, és először 1010-ben készült róluk feljegyzés, amikor Hyöngjong (현종) király eltörölte működésüket. Később persze újra megnyitották kapuikat, és folytatták a kisaengek képzését. A gyobangban főképp dangak (당악) és sogak (속악) zenei képzés folyt.

A gyobangban képzett nők kizárólagosan udvari embereket szórakoztathattak. Ahogy a dinasztia növekedett, úgy növekedett a kisaengek szerepe is az udvar

számára. Már nemcsak udvari embereket, de Koreába látogató kínai vagy japán követeket is szórakoztattak. Ez a Choszön-dinasztiában is folytatódott. Továbbá az állam hivatalos ünnepesein is kötelezően jelen kellett lenniük. Eredetükön kívül azonban még az is tisztázatlan, hogy más társadalmi rétegek számára mennyibe is került a velük való találkozás.

2) Choszön -dinasztia (1392–1910)

A Choszön-dinasztia alatt tovább fejlődött és virágzott a kisaengek rendszere és szerepe, annak ellenére is, hogy eleinte a neokonfuciánus alapokra épülő dinasztia nem nézte őket jó szemmel. A neokonfuciánus tudósok rendre el akarták törölnetni a rendszert, azonban javaslataikat újra meg újra el is utasították. Ennek egyik oka a kisaengek befolyása lehetett, a másik pedig az attól való félelem, hogy a kisaengrendszer eltörlése esetén a férfiak egymás asszonya után kezdenének járni, ezzel súlyos bünt követve el. Eltörlési javaslatok például a nagy Sejong király (세종 대왕) uralkodása idején is érkeztek az udvarhoz, de ő is megőrizte a kisaengek rendszerét.

1494–1506 közt Yönsangun (연산군) uralkodott, akinek uralkodása alatt a kisaengek egyszerű királyi többletté váltak. A gyönyör tárgyának tartotta őket főként, és még az orvoslással foglalkozó kisaengeket is a szórakoztatóiparban fogta munkára. Körülbelül 1000 nőt és lányt hurcoltatott fel vidékről, hogy udvari kisaengek legyenek; sokan közülük pénzt is kaptak szolgáltatásaikért. Yönsangun volt az első, aki egyfajta hierarchiát állapított meg közöttük. Két csoportra osztotta őket: a „Mennysországba” kerültekkel együtt is hált, a „Föld” kategóriába esők pedig egyéb szerepeket töltöttek be.

1650-ben az összes kisaeng rabszolgává lett, hivatalnoki irodákhoz osztották be őket. Ezeket a hivatalokat gwanginek (관기) nevezték. A törvény megtiltotta a hivatalnokoknak, hogy szexuális úton érintkezzenek a kisaengekkel, ugyanis ha ilyesmi megtörtént volna, az súlyos büntetést vont volna maga után. A gyakorlatban azonban, a tiltás ellenére is, a hivatalnokok gyakran kényszerítették a kisaengeket szexuális szolgáltatásokra. Később azokat is gwanginek kezdték nevezni, akiket kényszerítették, hogy hivatalnokokkal háljanak.

1895-ben a Gabo rendelet hivatalosan eltörölte a Choszön korabeli társadalmi osztályokat, a rabszolgaságot is. A kisaengek névleg szabaddá váltak. A gyakorlatban azonban minden ugyanúgy ment tovább, sok kisaeng folytatta a munkáját; az évtizedek folyamán pedig sokan Japánba mentek dolgozni.

3) Az 1910-es évektől

A kisaengek a japán megszállás után is folytatni tudták munkájukat, és ekkortájt kezdték őket a prostituáltakkal azonosítani. A japán katonák érdeklődését felkeltette a kisaengek megjelenése, mivel az emlékeztette őket a gésákra, így szívesen keresték fel a kisaeng házakat. Ez feltűnt a prostituáltaknak is, akik elkezdtek a kisaengekhez hasonlóan öltözködni, hogy őket is látogassák a japán katonák.

Később, az 1970-es években, Dél-Korea japán üzletemberek, turisták számára szervezett kisaeng ház látogatásokat, kisaengekkel töltött éjszakákat. Mivel ebből az országnak jelentős többletbevétele származott, e nők külön bejegyzett engedélyeket kaptak, hogy dolgozhassanak. Ezek a kisaengeknek hívott nők azonban már csak halvány árnyékai voltak az egykori kisaengeknek. Manapság is üzemel még néhány kisaeng ház, de a tradicionális kisaeng kultúra már örökre elveszett.

Szociális helyzet, karrier, élet

A kisaengek mindig is a chönmin (천민) státuszba tartoztak a társadalmon belül – ez volt a legalacsonyabb státusz. Ebbe a rétegbe tartoztak még például a rabszolgák és a hentesek is.

A nők örökölték a kisaeng státuszt. Egy kisaeng gyereke ugyanúgy chönmin státuszú lett, és ha lány volt, akkor automatikusan kisaengnek nevelték. Ha egy kisaeng megpróbálta elhallgatni, hogy lánya született, az halálbüntetést vont maga után. Ha fiút szült, akkor rabszolga lett belőle. Érdekeség, hogy nemcsak beleszületni lehetett a kisaengségbe, de egy arisztokrata születésű lány is kisaenggé válhatott, ha például vétett a kor erkölcsi szabályai ellen, és a családja kitagadta. A kisaengeket státuszukból csak egy módon lehetett felszabadítani, mégpedig úgy, hogyha valaki elég nagy összeget fizetett értük a kormánynak.

A legtöbb kisaengnek nagyon rövid karrierje volt, általában 16–17 évesen kezdték a szakmát, és 22 éves korukra be is fejezték. Csak igen kevés, rendkívül képzett kisaeng tudta ezután is folytatni a munkát. Mivel korán dolgozni kezdtek, már 8 éves kortól kezdve vettek fel lányokat a gyobangokba. Az udvar azoknak is megszabta, hogy 50 éves korukban vonuljanak nyugdíjba, akik nem szórakoztató feladatokat láttak el.

Miután véget ért a karrierje, egy kisaeng számára az jelentette a legjobb kilátást, ha egy patrónus szeretője tudott lenni. Ez csak akkor történhetett meg, ha az illető előbb kiváltotta őt az államtól. Ez azonban olyan lehetőség volt, amivel csak

nagyon kevés férfi volt képes élni. Ez is oka többek között annak, hogy az egykori kisaengek legtöbbször tavernákat nyitottak és ezeket üzemeltették.

A késő Chosön-korban alakult ki egy háromrétegű rendszer a kisaengek közt. A legfelső réteg a haengsu kisaengek (행수 기생) voltak, akik a felső osztály lakomáin énekeltek és táncoltak. A törvény meghatározta, hogy amint 30 évesek lesznek, vissza kell vonulniuk a szórakoztatástól, a munkájukat viszont folytathatták olyan posztokban, mint például a ruhakészítő, amíg 50 évesek nem lettek. A haengsu kisaengek saját választásuk alapján fogadhattak vendégeket. Továbbá felelősek voltak az új kisaengek kiképzéséért is körzeteikben. Illetve ha probléma merült fel egy kliens és egy kisaeng közt, akkor nekik kellett eligazítani a problémákat.

A második réteg a söngsu kisaengek (성수 기생) voltak, a harmadik pedig a samsu kisaengek (삼수 기생). A samsu kisaengekről annyit lehet tudni, hogy számukra tilos volt előadni a haengsu kisaengek táncait és dalait.

Mint a kormány rabszolgái a kisaengek közvetlenül szabályozott életet éltek. Egy kinevezett hivatalnok, a hojang (호장) figyelte őket. A hojangok regisztrálták a kisaengeket, és ellenőrizték, hogy egy se szökjön meg. A körzet kinevezett kisaengje havonta kétszer megjelent a hojang előtt ellenőrzés végett, illetve ha egy új hivatalnok érkezett a körzetbe. A látogatások gyakorisága, illetve hogy a hojang milyen képzésről intézkedett, régióként eltért.

Az állam azonban így sem tudta pontosan átlátni a kisaengek életét, sokkal inkább csak az udvarban élő haengsu kisaengeket tudta szemmel tartani.

A legtöbb kisaengnek volt egy gibuja (기부), vagyis kisaeng férje, aki védelmet és pénzbeli támogatást nyújtott a kisaengnek, például azáltal, hogy szép dolgokat vett neki. A legtöbb gibu katona, állami végrehajtó vagy a királyi udvar szolgálója volt. Időnként súrlódások léptek fel egy lehetséges kliens és a gibu közt, habár a gibut jogilag nem ismerték el a kisaeng férjeként, vagyis semmiféle jogot nem formálhatott rá. A gibuk szerepe az idők folyamán megváltozott. Eleinte a kormány szolgálatában álló kisaengeknek nem volt gibujuk, míg a késő Chosön-dinasztia idejére a gibuk szerepe többé-kevésbé elfogadottá vált.

A kisaengek házát a kormány a város központjához, a piactérhez közel állította fel. Úgy alakították ki a házaikat, hogy barátságos hatásuk legyen. Sok esetben a házból kitűnő kilátás nyílt a területre, a látványt növények és díszes medencék is szépíthették.

Politika és diplomácia

A kisaengek néha a politikai ügyekben is fontos szerepet játszottak. Mint már említettem, a Kínából és Japánból érkező küldötteket is szórakoztatták, néha el is kísérve őket utazásaikra. Ezen kívül bejáratosak voltak út menti vendéglőkbe, tavernákba, ezáltal sok helyi szóbeszédet megtudhattak. Így történhetett meg, hogy sokszor a felkelőknek is kisaengek szolgáltattak információkat.

Mikor az Imjin háború alatt elestek a városok, a japán seregek arra kényszerítették a kisaengeket, hogy szórakoztassák a japán generálisokat. Néhány kisaeng, például Nongae Jinjuból bátor tettével maradt meg a koreaiak emlékezetében: megpróbált megölni egy japán hadi vezetőt.

Egyes kisaengek kulcsszerepet játszottak koreai függetlenségi mozgalmakban is a 20. század elején. Ebben hasonlítottak a Chosön korabeli kisaengekhez, akik úgyszintén részt vettek mozgalmakban. Engmu, Daegu kisaengje például jelentős összeget adományozott a Nemzeti Adósság Visszafizető Mozgalomnak – illetve körülbelül 50 kiszeng Jinjuból részt vett az 1919-es Március Elsejei Mozgalomban is.

Regionális különbségek

A kisaengek nem voltak sokan az évek folyamán, leginkább pár száz körül mozgott a számuk. Jelen voltak az egész ország területén, néhány százan a nagyobb központokban. Volt, hogy ők is hosszabb időre megszálltak fogadókban a nagyobb útvonalak mentén, mint a Yöngnam út.

A kisaengek száma és jellegzetességeik régióként eltértek. A Chosön-dinasztia alatt a mai Szöulban körülbelül 1000 kisaeng élt – ez volt talán a legmagasabb szám az egy városba tömörült kisaengek tekintetében. Legtöbbjük az udvarnál dolgozott, nagy fesztiválokon segédkezett és adott elő. A szép vagy tehetséges kisaengek gyakran mentek fel a fővárosba, a nem megfelelően viselkedőket azonban hazaküldték, a többiek pedig folytathatták a szigorú képzést.

Pjönggyangban is sok kisaeng dolgozott. Az itt élő kisaengek a szépségükkel és magas képzettségükkel vívtak ki elismerést. Az itteni kisaeng iskola egészen a japán időkig működött, s az egyik legmagasabb képzést adta az országban. Kiválóan tudták recitálni a Gwan san jung má, ami egy 18. századi dal volt.

Egyéb nagyobb kisaeng táborok létesültek katonai táborok körül, főképp az északi határ mentén. Egyszer Sejong király idejében körülbelül 60 kisaeng

szolgált yŏngbyŏni bázison. Határ menti régiókban a kisaengek a feleségek szerepét töltötték be, és inkább háztartásbeli dolgokról gondoskodtak, semmint a szórakoztatásról.

Egyéb régiók kisaengjeinek is voltak megkülönböztető jegei. A Jinjuból származók a kardtáncban voltak magasan képzettek. A Jejuról származó kisaengek lovagló képességükkel tűntek ki – a jejuai lovak híresek voltak –. A Gwandong régióból származók a Gwan dong byŏl gokot recitálták, amely a helyi tájat vette végig. A Honam régióból származók pedig a pansoriban (판소리) jeleskedtek.

Híres kisaeng nők

1. DuHyang: Toegye Ji Hwang szerelme; Toegye halála után szülőföldjén, Danyangban öngyilkosságot követett el
2. Sangchunrim: Szöul egyik kisaengje, sok tudóssal állt érintkezésben
3. Ganga: Sonjo uralkodása alatt Jŏlla megye egyik kisaengje, Jŏng Chŏl szerelme
4. Jukhyang: Sunjo uralkodása alatt élt, Kim Jŏngghi szerelme
5. Nongae: a jinjuai csatában megpróbált megölni egy japán generálist
6. Gyewolhyang: megkísérelte megölni a japán Konishi Yukinaga generálist Pyŏnggyangban
7. Chuhyang: Sim Jook szerelme, az egyik legjobb női kisaeng költőnő
8. Yi Mechang: Buan poétája
9. Kim Jaya: az utolsó klasszikus módon képzett kisaeng Dél-Koreában

Néhány kisaeng nő pedig sijo (시조) versei által maradt meg a koreaiak emlékezetében. A kisaengek által írt sijo versekre jellemző, hogy a konfuciuszi formalitásokat mellőzték, őszintén engedték szabadjára érzelmeiket a versekben. Szenvedélyes, mégis kifinomult nyelvezetet használtak, finom metaforákkal átszőve a szöveget.

1. Chinok: a Chosŏn korban volt kisaeng, de semmi többet nem lehet róla tudni.

2. Chongum: kisaeng volt, sijo verse Sin Hum egyik versére hasonlított, annak vagy imitációja, vagy paródiája.

3. Hanu: 16. században élt. Írói álnevéről ismerjük, amely „hideg esőt” jelent. Sonjo király uralkodása alatt (1567–1608) az egyik legtehetségesebb kisaeng volt. A fővárosban Keszongban élt, eredeti neve ismeretlen. Egy legenda szerint egy ünnepségen megjelent Im Chesang sijo költő, aki csodálta Hanu szépségét, és versében azt írta, hogy egy hideg esőn át utazott az ünnepségre, és hogy minden esélye megvan ahhoz, hogy ágyában halálra fagyjon – Hanu rögvest válaszolt a versére.

Összefagyva hogy alszol el,
Reszketve tudsz aludni?
Itt az ágy, a párnáim
Kacsákkal kihímezve:
Ne féljél hideg esőtől,
Az ágyamban meleg lesz.

4. Hwang Jini: 1522–1565, írói neve Myŏngwol volt, amely „ragyogó holdat” jelent. Előkelő származású férfi lánya volt, kivételes szépséggel és éles elmével. So Kyongdok tutorálta. Egyaránt írt verseket koreaiul, a hangult használva, illetve kínaiul, hanmunal írva. Magasan képzett volt a művészetek, tánc, ének és vers terén. Elfogadva helyzetét szabadon társalgott tudósokkal, művészekkel és arisztokratákkal. Néhány tény elég jól ismert életéből, de korai éveiről és arról, hogy miért is lett kisaeng, illetve felsőbb osztálybeli férfiakkal való kapcsolatáról anekdoták és legendák keringenek. Irodalmi megbecsülése ma hat sijo versén alapszik, ez a hat verse mai napig a legnépszerűbb klasszikusok közt van.

Leghosszabb téli éjszakám
Derékban kettészelem,
S szövetjét összehajtom
Tavaszzilat-takaróm alá.
Kibontom, ha kedvesem hazatér,
Nyáréjszakán, majd akkor.

Kisaengek művészeti alkotásokban

A kisaengek a népi művészetben is megjelentek. Feltűnnek a 19. század elején élt festő, Hyewon képein, aki egyaránt festett róluk erotikus témájú képeket, illetve hétköznapi ábrázolásokat.

Megjelennek még Chosŏn-kori történetekben is, mint a Chunyang szerelme. Ezt a történetet szokás a koreai Rómeó és Júliának is nevezni. A két főhős itt is egykorú, a lényegi különbség az, hogy ez a történet boldog befejezéssel zárul. A 17. század végéről származó történet szerzője ismeretlen. Elképzelhető, hogy szájról szájra terjedt, és fokozatosan jegyezték le, ami azt is eredményezhette, hogy a mesélők és előadók az évek folyamán változtattak a szövegen. Ez egy csodás szerelmi történet Lee Mongryŏng, egy nemes és Sŏung Chunhyang, egy nyugdíjazott kisaeng lánya közt. Az osztálykülönbség miatt sok megpróbáltatáson

kell átesniük, de a végére szerelmük győz. Egy dramatikus jelenettel végződik, ahol Mongryŏng megmenti Chunhyangot egy kivégzéstől. Szerelmük legyőzi a társadalmi korlátokat. A Chosŏn-dinasztia alatt ez a történet megérintette az alsóbb osztályokba tartozók szívét. A történet merésznek számított a maga idejében, azóta pedig számos művészeti alkotásban dolgozták fel a történetet, mint színházban, filmen, musicalben.

A legendás kisaeng nő, Hwang Jiniről pedig több alkotás is született. Hwang Jinit még mindig sokan kedvelik Dél-Koreában. Hwang élete éppoly megrendítő, mint művészete. Szabadon társult jól ismert arisztokratákkal és tudósokkal, akik csodálták szépségét és tudását. Ahelyett, hogy a férfiak játékává vált volna, az híresült el róla, hogy ő választotta meg, mely férfiakhoz társul, és ő irányította kapcsolatait. Erről a nőről született meg 1999-ben az első opera. Előtte már készültek róla színházi előadások, dalok is.

Mikor elkészült az *Egy gésa emlékiratai* című könyvből a film adaptáció, a koreaiak elkészítettek Hwang Jiniről egy tévésorozatot és filmet is. A tévésorozatot 2006-ban sugározták, a film pedig 2007-ben került a vászra. A film és a sorozat eltér abban, hogyan lett Hwangból kisaeng, ami jól mutatja, hogy több legenda is kering az életéről. A sorozatban egy kisaeng eltitkolt leánya, akit anyja, hogy megvédje a jövőjétől, buddhista szerzeteseknek ad oda, hogy neveljék fel. A filmben arisztokrata, eladósorban lévő lány, akiről eljegyzése előtt kitudódik, hogy egy cseléd lány szülte, aki otthagya a nemesi háznál a gyereket, az anya pedig elment a faluból.

Ezen kívül készültek manhwa, vagyis képregények is a kizengekről; a Koreában általánosan ismert kisaengek életéről már több könyvet is írtak.

Felhasznált internetes hivatkozások:

2012. februári adatok alapján

<http://news.naver.com/main/read.nhn?mode=LSD&mid=sec&sid1=001-&oid=044&aid=0000010353>

http://cafe.naver.com/icimc.cafe?iframe_url=/ArticleRead.nhn%3Farticleid=352&

<http://miyako-odori.blogspot.com/2010/02/kisaeng.html>

http://stellaimhultberg.blogspot.com/2008_01_01_archive.html

<http://www.knutimes.com/news/article.html?no=477>

A két sijo vers Osváth Gábor fordítása.

Képek

1. kép Gyobang a 19. századból

2. kép Chosŏn korabeli kisaeng kislány

3-4. kép Kisaeng az 1910-es évekből

5-6. kép Hyewon képei közül

Tartalomjegyzék

„KÖZEL”

HEVESI KRISZTINA: Mereruka vezír masztabájának mozgásábrázolásai. A 13-as kamra reliefjei.....	9
TAKÁCS DÁNIEL: III. Mereszanh sírja és környezete.....	27
KÖVI FRANCISKA: Kopt kolostori művészet: a Vörös és a Fehér kolostor.....	47
SUSÁNSZKI JUDIT: Pokoli történetek. Bibliai útikalauz a síron túl.....	59
GYÖNGYÖSI CSILLA: Az egyistenhit megvallásáról (tawhīd) szóló hadísz- gyűjtemény ismertetése Buḥāri <i>Ṣaḥīḥ al-Buḥāri</i> című művéből.....	69
SZÁLKAI KINGA: Politikai iszlám: Alternatíva Közép-Ázsia számára?.....	79
BAGYINKA KRISZTINA: Törökország új önmeghatározása. Az új török külpolitika.....	89

„TÁVOL”

NYESTE ZSOLT: A kauzalitás szerepe a <i>Gendzsi monogatariban</i>	101
SZÁJLI KRISZTINA: Edogawa Ranpo és a japán detektívregény.....	119
SÁGI ATTILA: A nyelvi sztenderdizációs folyamatokat elősegítő és gátló tényezők Japánban a XX. században.....	131
SÁNDOR ANGELIKA: Amit az udvariasságelmélet nem tud.....	143
FÜREDI CSILLA: Személyes névmások, személyre utaló szavak a japán genolektusokban.....	151
LÁZÁR MARIANNA: Az ókori kínai és japán bronztükrökön megjelenő Négy Égtájór kultusza.....	161
VÖRÖS ERIKA: Hegy a világban, világ a hegyben. A szakrális világ földi megnyilvánulása a japán eszmerendszerben.....	171
DEÁK BORBÁLA ZSUZSANNA: A nevári buddhizmus sajátos arca.....	187
DÓBER ÁGNES: Felhők és vérpoklok. A nőkről alkotott kép a vallásban a premodern Japánban.....	195
SINKA ZSÓFIA: Távoli Szépségek. Kisaengek.....	205
KÁPOLNÁS OLIVÉR: Dzsingisz kán visszatérése.....	217

„KAPCSOLATOK”

HARTYÁNDI MÁTYÁS: Az emberi test a korai kínai bölcseletben.....	225
BARTÓK ANDRÁS: Fortélyok és táblajátékok. A kelet-ázsiai és a nyugati stratégiai kultúra.....	233
ILKÓ KRISZTINA: Eskandély Máté. Egy középkori magyarországi remete Kínában?	243
TAKÓ FERENC: Érvek, technikák, autoritások. Matteo Ricci <i>Tianzhu</i> <i>shiyijének</i> érvelési módszeréről.....	255
HANÁK JÁNOS: Christovão Ferreira két arca	271
CSONTOS SÁRA: A magyar ősköltészet keleti kapcsolatai.....	281
KONTSEK ANDRÁS: A jogaszövegek magyar nyelvű interpretációi.....	289
DOMA PETRA: Japán Shakespeare?	299
DÉNES MIRJAM: Japonizáló díszletek, jelmezek és a tradicionális japán művészet kapcsolatai. Tervezők, források, látásmódok	305
SEBESTYÉN DÓRA: Japán békeszerződés, 1951.....	327
MUSZKA KATALIN: <i>Koryo Saram</i> : A Közép-Ázsiába deportált koreaiak története	337
CSENDOM ANDREA: A Japánban élő koreai kisebbség, <i>a zainichi</i> „probléma”. Félreértések a koreai betelepülések kapcsán és napjaink generációs problémái.....	347